

z Uhřetěvsi a z Říčan

SVATODUŠNÍ

**Nevíte snad, že vaše tělo je chrámem
Ducha svatého, který ve vás přebývá a
ježž máte od Boha? Nepatříte sami sobě!**

1.Korinským 6,19

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

ve chvílích, kdy píšu toto zamyšlení, si uvědomuji především radost z daru života. Vždyť je to teprve několik dní, co se učí poznávat svět Zorka Šuláková. Kdo by se neradoval, kdo by neděkoval? Jen na Zorku člověk pomyslí a už má před očima, co všechno se před ní otevírá.

V tomto období jsme se ale také loučili. S bratrem Jiřím Marvanem. Zejfartovi se loučili s Vendulčinou maminkou. V dnešním dopise se ohlíží Zdeněk Škrabal za životem bratra Jiřího Zejfarta. Ohlížíme se za životy těch, kteří zemřeli a uvědomujeme si, že – jak krásně vyjádřil Jonáš Zejfart na pohřbu Jiřího Marvana – tyto životy pro nás nekončí, ovlivnily nás a stále ovlivňují.

Proč o tom piši v zamyšlení ve svatodušním čísle našeho sborového dopisu? Protože jde o dar života. Svatodušní vyprávění evangelisty Lukáše z počátku knihy Skutků apoštolských je vyprávěním o zlomu. Do oblasti ne-životu, do oblasti strachu a nejistoty vstupuje život navzdory vši negaci. A ten-

to život je darem. To je to, co hýbe celým příběhem. Mezi ty, kteří chodili s Ježíšem z Nazareta a byli na začátku cesty, s vyznáním, že Ježíš byl vzkříšen, že se Pán Bůh přiznal k jeho životu, že kříž nebyla prohra, ale oběť za druhé, vstupuje Duch svatý.

Tento příběh je spojován se vznikem církve, společenství těch, kdo uvěřili v Ježíše jako v Krista. Je tedy o církvi - ale ono ve zvěsti o církvi jde o něco jiného, než o společenství, které se chce udržet při životě. Dar Ducha svatého je spojován se Dnem Hospodinovým, s Boží přítomností. A ta vede zřetelně k tomu, že si lidé navzájem rozumějí. Navzdory odlišným jazykům, navzdory svému původu. Tedy naplnění toho, čím je pro mě Boží království. A to se děje. Má se to dít v konkrétním prostoru s konkrétními lidmi. Protože je Pán Bůh přítomen.

Najednou je to zvěst o životě, po kterém toužíme. Najednou je to o naději tam, kde člověk naději ztrácí. Tento příběh a svatodušní svátky jsou o daru života, o možnosti společenství,

ve kterém na sebe lidé myslí, kde si snaží porozumět. Kde tuto snahu nevzdávají, protože vědí, že ten zásadní dar, který potřebují, již dostali. Boží přítomnost v Ježíši Kristu, dar Ducha.

Svatodušní svátky jsou o otevírání, ne o tvrdých pravidlech. Ve Svatodušních svátcích se otevírá svět, otevírá se život. Radost z daru života. Naši zkušeností je, že toto otevírání není

něco obecného, ale že se tak děje v konkrétním společenství, že se o ně musíme osobně nasadit. My život můžeme pomáhat otevírat Zorce a dalším a dalším. Vždyť i nám byl otevírán těmi, kteří už zemřeli. O tom je dar Ducha svatého. O tom je církev.

Jiří Ort

Program Noci kostelů 10. 6. 2016

kostel ČCE Husovo nám. 378/40, Uhříněves

17:00 - 17:30	Divadlo KAM
a verneovka	<i>Divadlo KAM připravilo představení na motivy Julese Vernea. Hra je určena i pro předškoláky.</i>
18:00 - 18:30	Výstava fotografií
Kateřiny Štraubové	<i>Vernisáž výstavy Kateřiny Štraubové, která nafotila a sestavila fotografie ze života našeho farního společenství.</i>
18:30 - 19:00	Vystoupení žáků
ZUŠ Lyra v Uhříněvsi	<i>Vystoupení žáků ZUŠ, kteří se učí zpěvu i hře na hudební nástroje.</i>
19:30 - 20:30	doc. Pavel Hošek Th.D.:
Svědectví církve v
současné sekulární
společnosti	<i>Přednáška uznávaného religionisty, který se bude zamýšlet nad otázkami současné společnosti a z toho plynoucími výzvami pro křesťanská společenství.</i>
21:00 - 21:30	Koncert Pěveckého
sboru Husovy kaple	<i>Koncert klasické hudby v podání souboru pod vedením hudebního skladatele Stanislava Jelínka.</i>
22:00 - 22:30	Zpívání ze zpěvníku
Svítá	<i>Společné zpívání ze zpěvníku Svítá (různorodý zpěvník pro mládež)</i>

Tři mušketýři - Jiří Zejfart

V uhříněveském sboru jsem velice často potkávat tři mušketýry, které slavný Alexander Dumas neznal a nemohl tedy o nich napsat známý román, ten, který jsme jako konfirmandi s napětím četli a trochu i prožívali. Nebyl náhodou čtvrtý mušketýr D'artagnan pastýř evangelického sboru? Nevím, ale možné to bylo.

Nejstarší mušketýr se jmenoval Ladislav Zejfart, druhý byl pokřtěný jako Jiří, a třetí ještě žije, má biblické jméno Petr a to přeloženo do češtiny znamená skála. Nositel tohoto jména nepotřeboval ke své práci žádnou velikou sílu, ale naopak musel mít šikovné ruce chirurga a cit pro oživování zraněných mlčících houslí, viol, kontrabasů, kytar a dalších kouzelných instrumentů.

Ten nejstarší mušketýr Ladislav byl teolog a také psal básně. A jedno jeho veršování v symbióze s Vltavou Bedřicha Smetany se stalo zdařilým melodramatem a posluchači v uhříněveské kapli

byli překvapeni krásou nádherné symfonické básně a upřímným autorovým vyznáním lásky k vlasti.

Uslyším to ještě někdy?

Ten druhý mušketýr nenosil kolem pasu ostrý kord a nepotřeboval proti politickým Goliášům prak s velkým kamenem, ale vedle běžného vybavení kazatele evangelia byl vyzbrojen obyčejnou tužkou, paletou s barvami a někdy i malířskou štětkou a štaflemi, protože psát na zdi evangelických modliteben a kreslit biblické příběhy na stropěch kostelů „tichých v zemi“ nebyla lehká práce, ale v pravdě dřina, připomínající nesmrtelná díla renesančních mistrů a vynikajících řemeslníků. S obdivem jsem se díval v Miroslavi na Rozsévače a ve sboru v Telecím na nápisy Kréda a Desatera a na realizované návrhy kostelního mobiliáře v kazatelských stanicích Moravský Krumlov, Bohutice a Litobratřice.

Jen pokorná a mimořádně vnímavá duše Jiřího Zejfarta byla vždy připravena posloužit církvi a konkrétním sborům ozdobit kresbou nebo textem prázdné až nudné interiéry evangelických modliteben a osvěžit barvou a příběhem často nehybnou a neradostnou atmosféru tzv. svátostného protoru. Každý rok jsem k vánocům a k narozeninám dostával kresbičku uhříněveského okolí a každá čára, každý kvítek a keř svědčili o malířově laskavém vztahu k vonící krajině a k životu vůbec (a když ty čáry

jednou vykouzly můj kdysi mladý obličej, tak jsem se poprvé v životě díval na vlastní portrét – žel, žádná Mona Lisa, ale přiznám se, že jsem se sám sobě líbil).

Je to tak. Teologie se snoubila s krásou stvořeného světa. Někteří umělci jsou nesmrtelní a radujeme se z jejich díla. Škoda, že mušketýři ducha umírají.

Jeden nesmrtelný mušketýr napsal toto věnování rytířům ducha:

*St jte tedy zp íma, p epásání bu te pravdou,
obrn ni kruný em spravedlnosti,
obuti horlivostí v ší ení evangelia pokoje;
neustále držte v ruce štít víry,
díky n muž budete moci uhasit Zlovolníkovy ohnivé šípy;
nakonec p ijm te p ilbici spásy a me Ducha,
to znamená Boží slovo.*

Ef.6,14-17 (Jeruzalémská bible)

Zdeněk Škrabal

Rozloučení s Jirkou Marvanem

Byl jsem požádán, abych stručně shrnul neobyčejně bohatý životní příběh Jiřího Marvana, který byl mým dobrým přítelem a svým způsobem taky mentorem. Rád bych přidal i osobní vzpomínku, takové ohlédnutí za četnými setkáními s ním, na která nikdy nezapomenu.

Jiří Marvan se narodil v lednu roku 1936 v Praze. Na základní škole se vzhledem k politické situaci protektorátu učil němcky a po válce na ruském gymnáziu rusky. V letech 1954 – 59 studoval na FFUK bohemistiku a ukrajinistiku, v roce 1965 získal titul PhDr. Tou dobou se již dlouho zaměřoval také na baltské jazyky. Mezi lety 1963 a 67 působil na universitách ve Švédsku jako zahraniční lektor bohemistiky, slavistiky a baltistiky. V roce 1968 pak odchází do Spojených Států, kde jakožto hostující profesor vyučoval slavistiku a rusistiku na Portlandské univerzitě a na University of California. Nejdéle však působil jako profesor rusistiky a jako vůbec první profesor slavistiky v Austrálii a

to od roku 1973 do roku 1992. Následný návrat do rodné země a pobyt v ní však netrvaly příliš dlouho. Již v roce 1993 byl Jiří jmenován velvyslancem České republiky v Řecku a tak odjíždí do Athén. Definitivní návrat do Čech tedy nastává až v roce 1997. V následujících letech pak působil především na Universitě Jana evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem a na FFUK kde přednášel, dokud to zdraví dovolovalo, což znamená prakticky do konce svého života. Tolik k opravdu velice stručnému shrnutí života Jiřího. Nyní dovolte, abych přešel na poněkud osobnější rovinu.

Já sám jsem se poprvé s Jirkou setkal na jedné církevní akci, konkrétně šlo o sborovou dovolenou v Jánských lázních (tuším, že to bylo roku 2010) a už tam mě Jirka zaujal svým přístupem k životu a také vtipy, které jakoby tahal z nějaké nevyčerpatelné studnice. Ohromila mě radost, kterou měl z jazyka – ta z něho přímo vyza-

rovala. To byl počátek přátelství, které mě v životě hodně ovlivnilo. Jirka si po celý svůj život udržel jistý druh infantility v tom nejlepším smyslu slova, potěšení v lumpárnách, ten člověk prostě nezestárnul. Setkávali jsme se s menšími přestávkami poměrně pravidelně a vyprávěli jsme si o tom, co se v posledních dnech událo a někdy Jirka vyprávěl příběhy ze svého života a to jsem seděl a poslouchal. O své rodině mluvil vždycky s láskou a úctou.

Naučil mě milovat češtinu, vnímat rozměry, o kterých by mě ani ve snu nenapadly, že je čeština má. Naučil mě vnímat jazyk jako životní prostředí, o které je potřeba láskyplně pečovat přičemž se nám odmění nespočetnými slovními hrami a prožitky. Mám dokonce takové podezření, že to byla snad především čeština, která přivedla Jirku k víře v Boha. Jirka totiž psal - spolu se svým přítelem Richardem Hostem, který zůstal v Austrálii - básně v absolutních rýmech. A napsali jich spolu obrovské množství. Právě absolutní rým, jak Jirka říkával, je ten prvek, který není básníkem stvořen, ale je jím objeven.

Podobně jako Michelangelo odesal z hroudy kamene to zbytečné a vznikla nádherná socha, tak básník odhaluje rým, který do jazyka ukryl jinačí mistr.

Když jsem pak začal studovat teologii, ptal jsem se Jirky, jak prožívá svou víru. Většinou mi na to odpověděl, že ho musí mít Pán Bůh asi moc rád, protože kdykoli nastal v jeho životě nějaký problém, tak ho z toho Pán Bůh vysekal. Na otázku „jak se ti daří?“ zásadně odpovídal, že by ho Pán Bůh snad musel potrestat, kdyby si na něco stěžoval. Někomu to může připadat jako fráze, ale Jirka tím skutečně žil a věděl, že ve všem, co dělá, je mu Hospodin nápomocný a na blízku.

Když mě letos na Velký Pátek poprosil, abych ho doprovodil do náruče Hospodinovi, nevěděl jsem, co říct. Teď s odstupem si uvědomuji, že Jirka v ní žil celý svůj život.

Proto dnes nechci truchlit pro jeho smrt, ale chci děkovat za jeho život a za to, že se naše cesty setkaly.

Jonáš Zejfart

Jak jsme uklízeli Uhříněves

V sobotu 16. dubna proběhla v našem sboru regionální odnož celosvětové akce Uklidme svět. Tato myšlenka se zrodila v hlavě australského surfaře, který měl v 80. letech to štěstí obeplout svět a tu smůlu vidět znečištění jeho moří. Rozhodl se zmobilizovat dobrovolnické síly a již v roce 1989 s pomocí 40 tisíc nadšenců úspěšně vyčistili australská pobřeží. Během následujících let se tato environmentální aktivita rozšířila po celém světě a tento rok navštívila i naše skromné spole-

čenství. Letošní datum této globální akce bohužel vyšlo na víkend, kdy byla většina našich věrných a akceschopných členů mimo region. O to více je potěšující, že jsme ono sobotní dopoledne přivítali 9 dobrovolníků, kteří se zapojili čistě na základě zhlédnutí plakátové inzerce. Díky tomu víme, že tento způsob oslovení veřejnosti funguje.

Na podnět vedoucího odboru hospodářské správy MÚ Uhříněves Radima Pokorného jsme se soustředili na oblast vedoucí

podél kolejiště Českých drah, kterou nemá městská správa možnost uklidit. Společně jsme vysbírali skoro 100 kilogramů odpadu.

Doufám, že se tato akce na-přesrok dočká opakování a že

se z ní stane jakási tradice uvědomění důležitosti péče o okolní krajinu a zároveň společenská událost našeho sboru.

Katka Štraubová

Ohlédnutí za křtem

Před pěti lety jsem si nedokázala představit, že budu chodit do kostela, stejně jako jsem si nedokázala představit, že tam se mnou bude chodit celá moje rodina. Hlavně proto, že v té době jsem ještě žádnou rodinu neměla. Jak se tedy stane, že se dva lidé pocházející z nevěřících, potažmo ateistických, rodin dostanou k Bohu?

Troufám si tvrdit, že jsme s Martinem oba dospěli k Bohu podobnou cestou ve chvílích, kdy jsme ovšem ještě nebyli spolu a že to pro oba byl a je životní aspekt, který nám dlouho chyběl, jen jsme si možná v minulosti neuvědomovali, co přesně postrádáme. K první návštěvě dnes už našeho kostela jsme dospěli spontánně a nezávisle na sobě, přičemž jsme se okamžitě shodli, že je to výborný nápad.

Fakt, že v našich rodinách se náboženství považovalo za něco zbytečného, nás v prvních fázích našeho života vylučoval z cesty, kterou už ale nyní spokojeně kráčíme a snažíme se tuto životní filozofii v rozumné míře předávat i našim dětem. Proto jsme všichni neskutečně vděční a je nám ctí oficiálně vstoupit nejen do společenství božího, ale i do společenství našeho farního sboru, který shledáváme výjimečným ve všech ohledech. Jsou to především lidé, kteří ho dělají místem, kam se pokaždé znovu a znovu těšíme a prožíváme v něm neskutečně příjemné chvíle obklopeni výjimečnými osobnostmi.

Děkujeme Vám všem.

Katka Štraubová

Vnitřní křesťanů světlo

Jan Amos Komenský

...
Ale těmto jasné dvoje vnitř světlo svítí, **světlo rozumu a světlo víry; kterěz oboje Duch svatý řídí.**

Neb ačkoli tam vcházejíce rozumu odkládati a odčítati se musejí, však jim jej zase Duch svatý, a to přečištěný a vybroušený, navrácuje; takže jako plní oči jsou, kudykoli v světě chodí, cokoli nad sebou, pod sebou, vůkol sebe vidí, slyší, vonějí, okoušejí, všudy šlepěje Boží vidí a všecko pěkně k Boží bázni obraceti umějí. Tím jistě nade všechny světa filozofy moudřejší, kterěz Bůh spravedlivým soudem zaslepuje, aby všecko se věděti domnívajíce, nic nevěděli, ani co mají, ani čeho nemají, ani co dělají, ani čeho dělati majíce nedělají, ani kam a k jakému cíli jdou a dojdou, znamenati neuměli. Jejichž umění na šupině toliko se stavuje, to jest na zevnitřním zevlování: k vnitřnímu jádru, jenž jest všudy rozlitá Boží sláva, neproniká. Ale křesťan ve všem, což vidí, slyší, maká,

voní, okouší, Boha vidí, slyší, maká, voní, okouší: všudy sebou jist jsa, že to ne domnění, ale jistá pravda jest.

Ovšem pak světlo víry jemu jasně svítí, aby již nejen, co vidí a slyší a sobě přítomné má, ale i všecko nepřítomné a neviditelné viděl a znal. V Slovu zajisté svém Bůh i to, co nad nebesy u výsosti a pod zemí v propasti jest, i to, co před světem a za světem bylo a bude, vyjevil. Čemuž křesťan věře, tak jako před očima jisté všecko to má, ješto svět do toho se vpraviti nemůž. Nechce svět než očitých rukou, aby co v hrsti drží, tomu věřil: křesťan pak tak směle na neviditelné, nepřítomné, budoucí věci se spouští, že sobě pro ně přítomné ty oškliví. Svět nechce než důvodů: křesťan na holých Božích slovech dosti má. Svět závazků, základů, rukojemství, pečetí hledá: křesťan sobě za všechny jistoty samu víru staví. Svět sebe rozličně podhlédá, zkušuje, prubuje, stíhá: křesťan

na Boží pravdomluvnost všecko váží. A tak kdež svět vždycky má, na čem by se zastavoval, pochyboval, dotazoval, rozpakoval, křesťan vždycky má, proč by cele věřil, poslouchal, podklonoval se, protože jemu světlo víry svítí, aby, že tak neproměnitelné jest a jinak býti nemůže, viděl a věděl, by pak i světlem rozumu ne všeho dosahoval.

Tu sem i já, v tom světle se ohlédnu, divné, předivné věci spatřil, víc než je vymluviti mohu. Napovím aspoň něco. Viděl sem před sebou svět tento jako nějaký převeliký hodinový nástroj, z rozličných viditelných i neviditelných materiálů složený, a však sklenný, prohledací a křehký všechen; a na tisíce, nýbrž tisíce tisíců větších i menších sloupků, kol, háků, zoubků a vroubků mající, an se vše hýbalo a hmýzilo jedno skrze druhé; něco tiše, něco s šustem a hrkotem rozmanitým.

Uprostřed pak všeho stálo největší hlavní, neviditelné však kolo, od něhož všech jiných rozličné to hýbání pocházelo nevystižitelným

jakýmsi způsobem. Nebo duch kola toho rozcházel se po všem a řídil všecko: což ačkoli, jak se dalo, plně mi vystihnouti možné nebylo, že se však dalo v pravdě, velmi jasně a pozorně sem viděl. Toto pak bylo mi i divné i libé náramně: že ačkoli se všecka ta kola sama, i sloupové vyvinovali se a vypadali, běh však veřejný nepřestal nikdy; protože se to divným jakýmsi tajného toho řízení způsobem dosazovalo, doplňovalo a obnovovalo všecko vždycky zase.

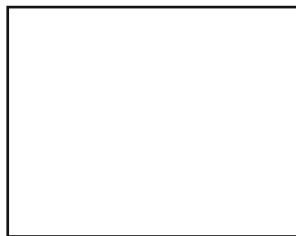
Světleji povím. Viděl sem slávu Boží, jak moci a božství jeho plná jsou nebesa, i země, i propast, i což se ven z světa až do neskonalých stran věčnosti mysliti může. Viděl sem, pravím, jak všemohoucnost jeho všecko prostupovala, nýbrž za základ stála všemu: a co se koli po vši šířce světa toho děje, vůlí toliko jeho že se děje v největších a nejmenších věcech, všecko spatřil sem.

A nechť o lidech obzvláště mluvím, viděl sem, jak naprosto všickni, dobří i zlí, v Bohu toliko a Bohem živi jsou, hýbají se a v bytu trvají, každé jejich hnutí

a dchnutí toliko z Boží a moci jeho se děje. Viděl sem, jak sedm očí jeho, každé tisíckrát jasnější než slunce, všecku zemi procházejí a všeccko, což v světle i ve tmě, zjevně i tajně, i v nejhlubších místech se děje, spatřují a všecněm lidem ustavně do srdce hledí. Spatřil sem také, jak milosrdenství jeho rozplývá se na všeccky skutky jeho, nejdívněji z té strany, kde se lidí dotýká. Nebo sem viděl, jak je všeccky miluje a jejich dobrého hledá, hřešící snáší, proviňujícím promíjí, bloudících

volá, navracující se přijímá, prodlévajících čeká, zpěčujícím se shovívá, dráždícím sebe přehlédá, kajícím odpouští, kořící se objímá; neumělé učí, truchlivé těší, před pádem vystříhá, po pádu zdvihá; prosícím dává, neprosícím sám poskytuje; tlučícím odvírá, k netlučícím sám se tluče; hledajícím naléztí se dává, nehledajícím sám na oči jde.

*(Labyrint světa a ráj srdce,
kapitola XLII.)*

Farní sbor ČCE v Uhříněvsi a v Říčanech

telefon: 211 222 198

mobil: 607 886 447

<http://uhrineves.evangelnet.cz/>

redakční e-mail: mirasul@seznam.cz